

Nieuwe aanvullende btw-regels: vier quickfixes

BTW - Sinds 1 januari jl. is een viertal btw-quickfixes geïmplementeerd in de Nederlandse btw-regelgeving om de btw-regelgeving op Europees niveau te harmoniseren. Dit artikel zet de verschillende btw-quickfixes uiteen.

Vanaf 1 januari 2020 is het verplicht, en dus een daadwerkelijke eis voor het toepassen van het nultarief van een ICL-levering, om het btw-identificatienummer van de afnemer te vermelden op de factuur. Hierdoor is het voor btw-ondernemers vereist dat zij alle btw-identificatienummers van hun afnemers vastleggen, zodat zij een juiste btw-aangifte voor intracommunautaire prestaties en een opgaaf ICP kunnen doen.

Naast de vermelding van ICL-leveringen in de btw-aangifte bij rubriek 3b is een juiste opgaaf ICP noodzakelijk. Hierin worden alle ICL-leveringen en/of -diensten vermeld die geleverd zijn aan btw-ondernemers in andere EU-lidstaten. Daarnaast moet, indien eigen goederen worden overgebracht naar andere EU-landen, de waarde van deze goederen ook worden vermeld op de opgaaf ICP. Het is van belang dat de opgaaf ICP en de btw-aangifte met elkaar corresponderen.

Intracommunautaire leveringen

Vanaf 1 januari 2020 geldt het weerlegbare bewijsvermoeden. Dit houdt in dat twee onafhankelijke stukken

De quickfixes zijn geïmplementeerd om de btw-regelgeving op Europees niveau te harmoniseren

(een A- en een B-document) tezamen moeten aantonen dat het vervoer terzake van de ICL-levering daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Indien de Belastingdienst over informatie beschikt die het door de btw-ondernemer aangevoerde bewijs tegenspreekt, vervalt het bewijsvermoeden.

Het vervallen van het bewijsvermoeden houdt in dat een btw-ondernemer opnieuw met bewijs moet komen voor de toepassing van het 0-procenttarief. Indien de btw-ondernemer niet opnieuw bewijs kan leveren voor het vervoer ten aanzien van de ICL-levering, geldt het btw-tarief van 0 procent voor de levering aan een btw-ondernemer in een andere EU-lidstaat niet.

Het voorgaande houdt in dat een ondernemer een goed onderbouwd bewijs moet voeren, dat afkomstig is uit een goed onderhouden administratie. Met documenten met betrekking tot de verzending of het vervoer van de ICL, zoals een ondertekend CMR-vrachtbrief, een cognossement, een factuur voor het luchtvrachtvervoer van de goederen of een factuur van de vervoerder van de goederen. Vervolgens moet er een ander document worden aangeleverd dat niet strijdig is met het bewijsstuk van categorie A. Tevens moet bewijsstuk B zijn vrijgegeven door een onafhankelijke partij en mag dit niet zijn vrijgegeven door dezelfde persoon of rechtspersoon die bewijsstuk categorie A heeft aangeleverd, zoals:

- een verzekeringsovereenkomst voor de verzending of het vervoer van de goederen of bankdocumenten die de betaling van de verzending of het vervoer of de verzending staven;
- officiële documenten uitgereikt door een openbare instantie (zoals een notaris), waarin de aankomst van de goederen in de lidstaat van bestemming wordt bevestigd;
- een ontvangstbewijs van een entrepouhouder.

Voorraad op afroep en consignatiezending

Een btw-ondernemer die goederen zelf vervoert en opslaat bij een toekomstige afnemer in een andere EU-lidstaat, heeft te maken met een voorraad op afroep. Om registratie in de andere EU-lidstaat als leverende btw-ondernemer te voorkomen bij een voorraad-op-afroepzending, moet aan de volgende eisen zijn voldaan:

- de goederen moeten binnen twaalf maanden zijn verkocht aan de afnemer (vanaf het moment dat de overbrenging plaatsvindt);
- de afnemer is geregistreerd in de EU-lidstaat waar de goederen worden afgenomen;
- de leverancier mag niet zijn gevestigd in het land van de afnemer;
- de leverancier mag geen vaste inrichting hebben in het EU-land van de afnemer.

De leverancier maakt een melding van de overbrenging van de goederen aan de afnemer in de 'Opgaaf intracommunautaire leveringen'. Dit moet tevens worden aangegeven in rubriek 3b in de aangifte omzetbelasting. De overbrenging die is vermeld in de 'Opgaaf intracommunautaire leveringen' moet corresponderen met de over-

Voorbeeld

Een leverancier is gevestigd in Duitsland. Een consignatiehouder is gevestigd in Nederland. De eerste brengt op 31 december 2019 auto's over naar de tweede ondernemer. Het is nog niet duidelijk wie de auto's gaan kopen. De consignatiehouder moet zich in Nederland registreren, aangezien hier de overgangsregeling geldt. Indien de goederen vanuit Duitsland waren verzonden op 1 januari 2020 zou de Duitse btw-ondernemer niet genoodzaakt zijn zich te registreren indien is voldaan aan de eerdergenoemde voorwaarden.

brenging die is vermeld in de aangifte omzetbelasting in rubriek 3b. Zowel de leverancier als de afnemer in de andere EU-lidstaat houdt een register bij van de in consignatie of voorraad op afroep afgeleverde goederen.

Een btw-ondernemer die zijn voorraad stalt bij een consignatiehouder, waarbij de afnemende partij nog niet bekend is, heeft te maken met een consignatielevering.

Sinds 1 januari 2020 is het onder voorwaarden niet verplicht voor een btw-ondernemer zich te registreren in het land van de consignatiehouder. Deze voorwaarden zijn overeenkomstig met die van voorraad op afroep. Dit betekent dat er pas een intracommunautaire transactie plaatsvindt op het moment dat een btw-ondernemer de goederen van de consignatiehouder afneemt.

Ketentransacties

Bij een ketentransactie worden goederen door een btw-ondernemer geleverd aan een andere btw-ondernemer, met tussenkomst van een tussenhandelaar. Doet de ketentransactie zich voor in Nederland, dan geldt op alle leveringen (van leverancier naar tussenhandelaar naar afnemer) het Nederlandse btw-tarief.

Voorbeeld

Drie ondernemers zijn gevestigd in Nederland, een vierde in Duitsland. Ondernemer A levert lampen aan ondernemer D in Duitsland. Hierbij zijn ondernemer B en C de tussenhandelaren. Ondernemer B krijgt de lampen van leverancier A. Ondernemer B regelt het vervoer en laat ondernemer C, in naam van ondernemer B, de goederen leveren aan ondernemer D in Duitsland. De levering waarop het nultarief geldt, is in dit voorbeeld de levering van A naar B. De levering van B naar C en van C naar D zijn leveringen die geacht worden in Duitsland plaats te vinden. Ondernemer B moet met boeken en bescheiden aantonen dat hij degene is die de levering verzorgt of laat verzorgen.

Voorbeeld

Btw-ondernemer A, gevestigd in Nederland, levert aan de in Duitsland gevestigde btw-ondernemer C. Dit gebeurt via tussenhandelaar B die in België is gevestigd en de levering aan ondernemer C regelt.

Wat gebeurt er indien de afnemende partij in een andere EU-lidstaat is gevestigd? En welke levering wordt dan beschouwd als een intracommunautaire levering waarop het nul-procenttarief van toepassing is? Vanaf 1 januari 2020 geldt dat de tussenhandelaar niet zijnde de leverancier die het vervoer regelt of laat verzorgen de ondernemer is aan wie een intracommunautaire levering (tegen het nultarief) wordt verricht.

De situatie die wordt geschetst in het voorbeeld is niet van toepassing indien ondernemer B zijn btw-identificatienummer heeft verstrekt aan leverancier A. In dat geval wordt tussenhandelaar B (die het vervoer regelt) verondersteld zelf de intracommunautaire levering te verrichten waarop het nultarief van toepassing is. Hierdoor geldt het btw-tarief dat in Nederland geldt voor de levering van leverancier A naar tussenpersoon B. Vervolgens levert tussenhandelaar B, indien hij het uiteindelijke vervoer naar D regelt, met een nultarief aan tussenhandelaar C en geldt het Duitse btw-tarief op de transactie tussen C naar D. Ondernemer C brengt het Duitse btw-tarief in rekening en draagt dit af aan de Duitse belastingdienst. C moet zich registreren als btw-ondernemer in Duitsland om de btw af te staan.

Voorwaarden

Het nultarief geldt op de levering tussen A en B. Btw-ondernemer B moet zich bovendien registreren in Duitsland. Indien er sprake is van een vereenvoudigde ABC-levering, dan hoeft btw-ondernemer B zich niet te registreren in Duitsland.

Voorkom naheffingsaanslagen wegens het niet goed toepassen van regelgeving

Er zijn enkele voorwaarden waaraan voldaan moet worden, wil ondernemer B zich niet hoeven te registreren in Duitsland.

- Ondernemer B kan aantonen dat de goederen van A zijn gekocht met het doel ze door te verkopen aan C.
- Er zijn drie ondernemers die elk in een verschillend EU-land een btw-identificatienummer hebben.

- Ondernemer B maakt met ondernemer A een afspraak over het vervoer van de goederen.
- De goederen gaan van ondernemer A rechtstreeks naar ondernemer C in het land van ondernemer C.
- Ondernemer B is niet geregistreerd in het land van ondernemer C.
- De intracommunautaire levering van ondernemer B aan ondernemer C wordt opgenomen in de btw-aangifte en opgaaf ICP.

Tot besluit

Btw-ondernemers die goederen leveren aan btw-ondernemers in andere EU-lidstaten, moeten zich vergewissen van de in dit artikel beschreven quickfixes om naheffingsaanslagen wegens het niet goed toepassen van regelgeving te voorkomen. Het is verstandig om een btw-specialist in te schakelen bij twijfel in een specifieke situatie.

Mr. C.W. (Carola) van Vilsteren

Hoe grenzen vervagen bij objectafbakening

LAGERE OVERHEID - De WOZ-beschikking en bijbehorende aanslag – elk jaar weer valt het biljet op de deurmat. En elk jaar is het weer spannend hoe hoog de gemeente het onroerend goed heeft gewaardeerd. Naast de taxatie geeft een WOZ-beschikking echter ook inzicht in het aantal getaxeerde objecten en de bijbehorende afbakening.

Met de objectafbakening in de hand kloppen bedrijven die zich bezighouden met bijvoorbeeld de aanleg van zon- en windparken vervolgens bij hun netbeheerder aan, ten einde de hoeveelheid netaansluitingen aan te passen. Op basis van de wettelijke aansluitplicht dienen netbeheerders daaraan gehoor te geven en de objectafbakening als een gegeven te beschouwen. Dat dit toch niet zo zwart-wit is als het lijkt, blijkt uit een onlangs gewezen arrest van het College van Beroep voor het bedrijfsleven (CBB). Op 2 juni jl. heeft zij geoordeeld dat netbeheerders niet zijn gebonden aan de objectafbakening die een gemeente middels haar WOZ-beschikking heeft uitgevaardigd.

De objectafbakening alsook de waardebeschikking dient een gemeente op grond van artikel 16 Wet WOZ vast te stellen. Een gemeente moet zich aan de wet houden en heeft hierin geen discretionaire bevoegdheid om de zaken naar wens in te vullen. Als belastingplichtige én ontvanger van zo'n WOZ-waardering sta je volledig in je recht om bezwaar aan te tekenen. Maar deze rechtsgang heeft een netbeheerder niet. Hij staat immers als derde 'buiten spel'.

In het verlengde hiervan speelt de vraag of netbeheerders bij de nakoming van hun aansluitplicht aldus automatisch gebonden zijn aan de beschikking of dat zij de objectafbakening zelf mogen toetsen, aan de hand van artikel 16 wet WOZ. Enige gebondenheid blijkt volgens het

CBB niet uit de letterlijke wettekst, wetgeschiedenis of wetsystematiek.

Dit maakt dat het CBB tot haar oordeel komt dat een netbeheerder die meent dat de WOZ-beschikking is gebaseerd op een verkeerde toepassing van artikel 16 Wet WOZ, de bewijslast draagt om dit aannemelijk te maken. Indien zij hierin slaagt, hoeft de afbakening uit de gemeentelijke beschikking niet te worden gevolgd. Met andere woorden: de WOZ-objectafbakening is voor de netbeheerder, als derde, ook weerlegbaar.

Handreikingen

Wat nu in de situatie dat geen beschikking door de gemeente is afgegeven, maar er wel een bedrijf met een verzoek tot netaansluiting op de stoep staat? De netbeheerder mag dan, in gevolge de CBB-uitspraak, aan de hand van reeds gewezen jurisprudentie en de Wet WOZ zelf het desbetreffende object afbakenen. Het CBB geeft daartoe een aantal handreikingen, in de vorm van vragen. Allereerst dient een netbeheerder na te gaan welke onroerende zaken kunnen worden geïdentificeerd. Zodra vaststaat om welke onroerende zaken het gaat, dient vervolgens gekeken te worden naar het eigendom van deze zaken c.q. de zakelijke gerechtigdheid. Anders gezegd, gaat hier dus om dezelfde persoon die over de zaken beschikt. Als derde meent het CBB dat gekeken moet worden of de zaken kunnen worden gesplitst in gedeelten die blijkens hun indeling bestemd zijn om als afzonderlijk geheel te kunnen worden gebruikt. En ten slotte ligt de vraag voor of de onroerende zaken of zelfstandige gedeelten daarvan een samenstel vormen.

Reikwijdte uitspraak

Deze CBB-uitspraak heeft het energierecht meer duidelijkheid gegeven. De impact ten aanzien van netaansluiting